

Kennisoverdracht

Ik ben op de middelbare school benaderd. Door een Amerikaanse mentor. Die mij heeft doorontwikkeld. In onderscheid maken tussen een menselijk verschil of een aandoening. Op het gebied van landseigen oorlogsgeschiedenis, cultuur en maatschappij. Als gevolg van een uitwisselingsprogramma. Zijn gedrag was apart. Dat sprak mij aan. Ik was 19 jaar toen ik terug moest naar Nederland. Ik stam uit begin tachtigerjaren.

Ik had een *'open mind'*. Ik was toegankelijk. Mijzelf onbewust hoe ik belangen bevorderde. Geen eigenbelang maar dat van anderen. Ik begreep dat ik dat zo langmogelijk moest vasthouden. Om antwoord te vinden op mijn dyslexie. Achteraf bleek dat ik mijzelf te druk maakte over mijn ouders. Ik kreeg te veel kusjes en voorwaardelijke liefde. Als ik iets wilde hoefde ik het maar te vragen. Ik kon niet autonoom zijn. Waar mijn zwakste cognitieve vaardigheid onder leed. Dat waren begrijpend lezen, schrijven en grammatica.

Opdat te druk met de kenmerken van mijn levensfase. Met mijn toekomstbeeld. Die op een indirecte manier veranderd was. Zonder valse verwachting van mogelijke gevolgen. Aan de hand van abstracte waarheid. Door uitleg van grote namen uit de literatuur. Die ik maar deels begreep. In verband gebracht met mijn eigen levenservaring. Voorbereid op verlies van vrienden en geliefden. Daarom kon ik thuis geen argwaan opwekken.

Ik leerde op sterren varen. Waarvoor ik functies moest vervullen. Die in de toekomst nuttig konden zijn. Waarvoor ik onderbetaalde banen aannam. Die mensen in Nederland aanspreken. Opwinding veroorzaken, interne plannen doorkruisen, andere inzichten delen. Die tot nieuwe ideeën leidde en soms tot verraad.

Ik zou samenwerken met een vertrouwd contact. Die niet gecontroleerd werd. Door een ander land. Gekenmerkt werd door gebrek aan absolute controle. Die werd op mij uitgeoefend vanuit Amerika. Door informatie te delen. Op manieren die ik van mijn mentor geleerd had. Die verder ging dan openbare bronnen. Een vuist wilde maken. In het belang van een Amerikaanse groep. Waarop ik lang wachtte.

Ik heb mijzelf onlangs geïdentificeerd als een slaper. Mijn rol kan het beste gezien worden als tactisch bondgenoot. Om strategische oplossingen te bedenken. Voor de kleine groep bevoorrechte mensen. Die hun eigen invloed op wereldniveau wil verstevigen. Maar die niet te veel controle op een ander land kan uitoefenen. Dat kan leiden tot verliezen. Zoals mensen die te goeder trouw lid zijn van een organisatie. Bijvoorbeeld een verzelfstandigde afdeling binnen de overheid.

Het is moeilijk om een mens te kiezen. Een gok. Die van internationaal belang kan zijn. Die het geloofssysteem van een land beïnvloed. Eventueel beleid veranderd. Omdat lang onzeker blijft waarom hij nog in Nederland zou wonen. Terwijl het beleid veranderd. In het slechtste geval buiten Europa verblijft. Signalen binnen een bepaalde context krijgt. Waardoor hij voor een verkeerd doel uit kan komen. Dan waarvoor ik ben opgeleid.

Ik ben een man. Zo gemaakt, niet geboren. Opgezet tegen mijn eigenbelang. Door verplicht onderdrukte agressie, energie en kracht. Daar zit gevaar. Waarvan niemand de schuld mag krijgen. Maar het individu verantwoordelijk is. Ik ben bekend bij inlichtingendiensten. Ik ben vindbaar en liefst direct benaderbaar. Mocht dat nodig zijn. Want indirect zijn wekt mijn argwaan waartegen ik mijzelf verdedig. Mijn eigen kennis en ervaring wekken het tegenovergestelde van waardering.

Ik ben in 2017 actief geweest. Voordat ik mijzelf met een zo gehete *'slaper'* probeerde te identificeren. Wat ik vermoede maar geen woorden voor had. Toch door dit schrijven lukte. Ik kan daar alleen maar op voort borduren. Misschien doormiddel van een boekschrijven of film maken. Eigen ideeën over hoe dat in het belang van nationale inlichtingendiensten mag werken is aan u. Ik kan dat niet meer onvoorwaardelijk weggeven.

De wet is niet rechtvaardig. Het gaat over wat bewezen kan worden. Ik hoop op pardon voor drama die ik mogelijk heb veroorzaakt. Zodat ik beter kan focussen op mijn individuele eigenbelangen. Want geheime informatie is maar wat niet als bewijs mag dienen. Omdat die op een onwettige manier is verkregen. Een schrikbewind heeft een tegenovergestelde werking op mij. Zoals fouten in technologie en protocol.

Ik geloof dat wie bereid zijn om insinuatie, projectie en reputatieschade te leiden in ruil voor heroverweging van westerse eigenlandssystemen beschermd moeten blijven. Door organisaties met nauwe wegen die daarvoor bestaan. Daarmee ben ik bijna aan het einde van mijn dossier tegen angst. Mocht dat ooit nodig zijn.